

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
51.05.2020

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.967A/2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 4071 / 14 JUL 2020

SENAT
PREȘEDINTE
Nr.I 1156
Data 14.07.2020

Către,

ROBERT-MARIUS CAZANCIUC
VICEPREȘEDINTELE SENATULUI ROMÂNIEI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Guvernul României în vederea exercitării controlului prealabil de constituționalitate referitor la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art.223 alin.(2) din Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (Pl-x 101/2020).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 4 septembrie 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 30 septembrie 2020.

Vă asigurăm, domnule Vicepreședinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,

PROF.UNIV.DR. GĂBRIEL DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 9674/1 2020

*Guvernul României
București
Prim-ministru*

CABINET PRIM MINISTRU
INTRARE Nr. 5/3472
IEȘIRE
Data 13.07.2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 3966 / 13 JUL 2020

**Domnului Președinte al Curții Constituționale a României
Prof. univ. dr. Valer Dorneanu**

În temeiul art.146 lit.a) din Constituția României, republicată, și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **Guvernul României formulează prezenta sesizare** în vederea exercitării controlului prealabil de constituționalitate referitor la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art.223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (Pl-x 101/2020).

În data de 30.06.2020 Camera Deputaților a adoptat, în calitate de cameră decizională, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art.223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (Pl-x 101/2020).

Legea, în forma adoptată de Camera Deputaților, ridică unele probleme de constituționalitate, după cum urmează:

Pct. 1 și 2 ale art. I al Legii prevăd modificarea art. 153 din Codul penal, privind prescripția răspunderii penale și art. 154 privind termenele de prescripție a răspunderii penale, în sensul instituirii imprescriptibilității răspunderii penale pentru faptele de viol (art. 218 din Codul penal) și act sexual cu un minor (art. 220 din Codul penal).

Această reglementare poate ridica probleme din perspectiva raportării la art. 16 din Constituție întrucât instituie un tratament discriminatoriu între persoanele care au comis infracțiuni de gravitate similară, în sensul în care nu pot fi identificate rațiuni obiective pentru alegerea acelor infracțiuni care urmează a fi imprescriptibile.

Astfel, soluția legislativă aleasă pare arbitrară și discriminatorie față de persoanele care săvârșesc infracțiunile de viol sau act sexual cu un minor, infracțiuni pentru care va opera imprescriptibilitatea răspunderii penale, în timp ce alte fapte de gravitate cel puțin egală și de natură similară vor fi în continuare supuse curgerii termenelor de prescripție.

Este adevărat că infracțiunile contra libertății și integrității sexuale au un specific aparte și că, din cauza traumelor provocate victimelor, în multe cazuri trece o perioadă considerabilă de timp până când acestea pot aduce la cunoștința organelor

judiciare fapta comisă, iar din această perspectivă s-ar putea justifica introducerea unor termene de prescripție prelungite pentru faptele contra libertății și integrității sexuale.

Chiar și cu luarea în considerare a acestor aspecte însă, din perspectiva autorului infracțiunii, ar putea fi discutabilă aplicarea unui tratament diferit față de autorii unor alte infracțiuni pedepsite de legea penală la fel de aspru (enumerăm cu titlu de exemplu fapte precum cele de corupție, tortură, nerespectare a regimului armelor și al munițiilor, nerespectarea regimului materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, trădare).

Cu atât mai mult însă nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil diferența de tratament față de autorii unor infracțiuni de aceeași natură, susceptibile a avea un efect similar asupra victimei și prin urmare a produce același decalaj în sesizarea organelor judiciare.

Invocăm aici faptele de trafic de persoane (art. 210 din Codul penal), trafic de minori (art. 211 din Codul penal), proxenetism (art. 213 din Codul penal), agresiune sexuală (art. 219 din Codul penal), pornografie infantilă (art. 374 din Codul penal).

Amintim că, în jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că o diferență de tratament trebuie să se bazeze pe justificări obiective și rezonabile pentru a nu reprezenta o încălcare a art. 16 din Constituție:

„Acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23). Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 20 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2002, Decizia nr. 156 din 15 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 26 iunie 2001, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a mai stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de "excludere de la un drept" (Decizia Curții Constituționale nr.

62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza D.H. și alții împotriva Republicii Cehe, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza Burden împotriva Regatului Unit, paragraful 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza Carson și alții împotriva Regatului Unit, paragraful 61)."

Față de motivele mai sus prezentate, vă rugăm să admiteți sesizarea de neconstituționalitate.

Cu deosebită considerație,

LUDOVIC ORBAN